

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Zákon č. CC ze dne 1. dubna 2011 o vnitrostátním systému mobilního placení (dále jen „zákon“) změnil právní rámec služeb mobilního placení s účinkem od 1. dubna 2013 (ale se závaznými účinky až od 2. července 2014). Zákon upravuje služby, které jsou předmětem centralizovaného a mobilního obchodování v těchto oblastech: a) veřejné parkování, b) zpřístupnění silniční sítě pro účely silničního provozu, c) přeprava osob pojištěných státním podnikem a d) jiné služby poskytované státním útvarem. Z těchto služeb bylo mobilní placení až do současnosti možné v Maďarsku jen za veřejné parkoviště a užívání silniční sítě pro účely silničního provozu (elektronická silniční známka a HU-GO). Toto řízení se však týká všech čtyř oblastí, na které se zákon vztahuje.

Pokud jde o služby veřejného parkování, má Komise za to, že Nemzeti Mobilfizetési Zrt. vykonává v podstatě stejnou činnost, jako předchozí poskytovatelé služeb mobilního placení s tím rozdílem, že má výlučné právo uzavírat smlouvy s uživateli parkoviště a tyto rozdíly jsou upraveny právním předpisem. To platí také pro oblast zpřístupnění silniční sítě pro účely silničního provozu, neboť Nemzeti Mobilfizetési Zrt. je jediným poskytovatelem, který uzavřel smlouvu s poskytovatelem veřejné služby a přímo může prodávat právo užívat silnici. Z toho vyplývá, že v obou těchto oblastech mohou jiní poskytovatelé služeb mobilního placení nebo mobilních telefonních služeb působit jen jako další prodejci.

Zavedení vnitrostátního systému mobilního placení a výlučná práva přiznaná společnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt. tudíž brání vstupu (maďarských i zahraničních) podniků na velkoobchodní trh mobilního placení (a sice na trh služeb poskytovaných jinými prodejci, kteří jsou poskytovateli služeb mobilního placení prostřednictvím smluv uzavřených s poskytovateli služeb parkování nebo jiných veřejných služeb), na němž předtím existovala hospodářská soutěž. Komise má proto za to, že přijatá pravidla týkající se vnitrostátního systému mobilního placení vedou k diskriminaci a porušují svobodu usazování (porušení článku 15 směrnice 2006/123/ES a článku 49 SFEU). Tato pravidla však porušují rovněž svobodu poskytování služeb (porušení článku 16 směrnice 2006/123/ES a článku 56 SFEU) vzhledem k tomu, že výlučná práva přiznaná společnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt. omezují poskytování přeshraničních služeb. Pokud jde o poskytování jiných služeb, které jsou předmětem centralizovaného a mobilního obchodování a pro které dosud neexistuje mobilní placení v Maďarsku, přiznává zákon stejné výlučné právo společnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt., a proto je tato právní analýza pro něj rovněž platná.

Podle relevantních ustanovení Smlouvy o FEU a směrnice 2006/123/ES mohou být svobody usazování a poskytování služeb omezeny je tehdy, jestliže nejsou diskriminační, jsou poskytovány ve veřejném zájmu a splňují požadavky nezbytnosti a přiměřenosti. Komise má za to, že argumenty předložené Maďarskem nemohou odůvodnit omezení zavedená zákonem, neboť nesplňují požadavky na nezbytnost a přiměřenost.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. L 376, s. 36.)

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de Primera Instancia de Barcelona
(Španělsko) dne 7. dubna 2017 – Bankia S.A. v. Alfonso Antonio Lau Mendoza a Verónica Yuliana
Rodríguez Ramírez**

(Věc C-179/17)

(2017/C 231/08)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Účastníci původního řízení

Žalobce: Bankia S.A.

Žalovaní: Alfonso Antonio Lau Mendoza a Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Předběžné otázky

- 1) Je v rozporu s články 6 a 7 směrnice 93/13/EHS⁽¹⁾ o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách judikatura (plynoucí z rozsudku Tribunal Supremo ze dne 18. února 2016), podle které navzdory zneužívající povaze ustanovení o předčasném splacení a navzdory tomu, že jde o ustanovení, na kterém se zakládá exekuční titul, nelze zastavit řízení o výkonu exekučního titulu týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou, protože jeho pokračování je pro spotřebitele výhodnější, neboť v případě výkonu rozsudku vydaného v určovacím řízení na základě článku 1124 Código civil (občanský zákoník) by spotřebitel nemohl těžit z procesních výhod vlastních řízení o výkonu exekučního titulu týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou, přičemž tato judikatura nezohledňuje ustálenou judikaturu téhož soudu, podle které se článek 1124 CC (týkající se smluv, které zakládají vzájemné povinnosti) nevztahuje na smlouvu o úvěru, která je reálná a jednostranná a završená až splacením peněz a která proto zakládá povinnosti pouze pro dlužníka a nikoli pro věřitele), z čehož plyne, že pokud by se postupovalo podle judikatury TS v určovacím řízení, mohl by spotřebitel dosáhnout vydání rozhodnutí, kterým se zamítá návrh na zrušení smlouvy a návrh na náhradu škody, a nebylo by možné tvrdit, že pokračování řízení o výkonu exekučního titulu týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou je pro spotřebitele méně výhodné?
- 2) Je v případě, že se článek 1124 CC vztahuje na smlouvy o úvěru, v rozporu s články 6 a 7 směrnice 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách judikatura, jako je uvedená judikatura, která při posouzení, zda je pro spotřebitele výhodnější pokračování řízení o výkonu exekučního titulu týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou, nebo zda spotřebiteli způsobí větší újmu určovací řízení podle 1124 CC nezohledňuje, že v případě určovacího řízení může dojít k odmítnutí návrhu na vypovězení smlouvy a návrhu na náhradu škody, pokud soud uplatní ustanovení samotného článku 1124 CC, podle kterého „[s]oud rozhodne o požadovaném zrušení, pokud neexistují opodstatněné důvody, které ho opravňují ke stanovení lhůty“, s ohledem na to, že právě v kontextu půjček a hypotečních úvěrů na koupi nemovitosti s dlouhou splatností (20 či 30 roků) je relativně pravděpodobné, že soudy uplatní tento důvod pro zamítnutí, zejména když skutečné nesplnění platební povinnosti nebylo příliš závažné?
- 3) Je v případě konstatování, že pro spotřebitele je výhodnější pokračovat v řízení o výkonu exekučního titulu týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou s účinky předčasného splacení, v rozporu s články 6 a 7 směrnice 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách judikatura, jako je výše uvedená judikatura, která dodatečně uplatňuje právní předpis (čl. 693 odst. 2 LEC) navzdory tomu, že smlouva může nadále existovat bez ustanovení o předčasném splacení, a která uvedenému čl. 693 odst. 2 LEC připisuje účinky navzdory tomu, že není splněn jeho základní předpoklad: existence platného a účinného smluvního ujednání o předčasné splatnosti, přičemž právě toto ustanovení bylo prohlášeno za zneužívající, neplatné a neúčinné?

⁽¹⁾ Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Consiglio di Stato (Itálie) dne 13. dubna 2017 –
Cobra SpA v. Ministero dello Sviluppo Economico**

(Věc C-192/17)

(2017/C 231/09)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Consiglio di Stato